Aventurile submarinului DOX

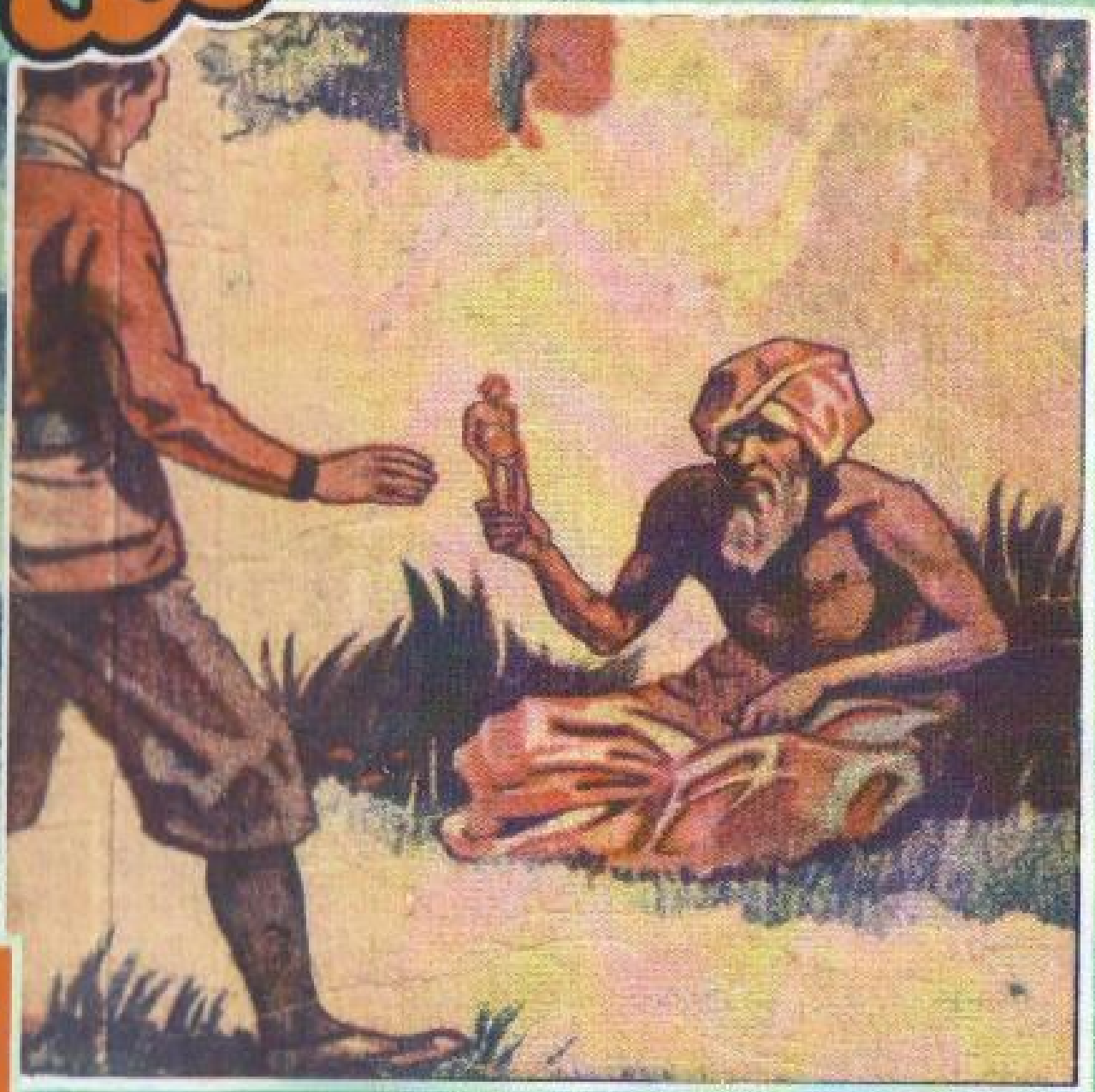

SERIE NOUĂ

127

Pustnicul

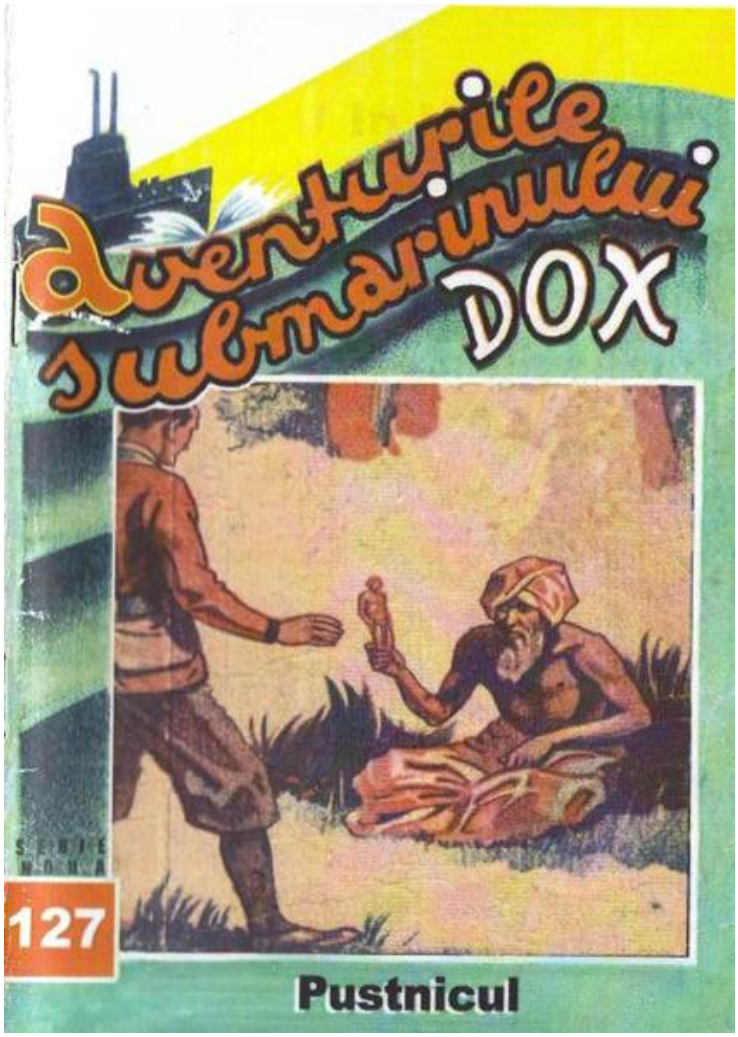
Aventurile submarinului DOX
127
Pustnicul

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H.

Nr. 127

PUSTNICUL

Traducere de Ll

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O VÂNĂTOARE PRIMEJDIOASĂ

UN FOŞNET UŞOR într-un tufiş de la marginea luminişului unde făceau popas de amiază cei cinci camarazi, îl îndemnă pe George să pună îndată mâna pe puşcă. Astfel de zgomote înseamnă totdeauna în pădurile seculare ale Indiei o primejdie.

Chiar şi Petre, care şedea lângă el, se trezi din toropeală şi apucă în grabă revolverul. N-ar fi fost de mirare să fie atacaţi de vreo fiară – mai ales că mişună codrii pe acolo de tigri.

George avea însă destulă experienţă în ale vânătoriei şi ştia că tigrul se furişează pe nesimţite, fără zgomot, de prada ochită de el. Dimpotrivă, această fiară atât de temută în junglă se strecoară binişor printre tufe şi se repede dintr-o săritură, cu un răget sălbatec, în spinarea victimei sale.

O fi poate vreun cerb care se apropia atât de neprevăzător şi camarazii se bucurau că vor avea în sfârşit carne proaspătă pentru cină, căci se săturaseră până în gât de conserve.

Dar George lăsă repede puşca în jos, văzând mişcându-se din tufiş o făptură omenească. Era un indian care părea să fie rănit, căci venea clătinându-se pe picioare spre foc, pe când ochii îi luceau în friguri şi căuta din când în când cu teamă îndărătul sau. Era deci urmărit.

George şi Petre săriră îndată în picioare – ceilalţi camarazi se treziră şi ei – tânărul alergă înaintea indianului şi întreba:

— Cine eşti şi de ce pari atât de înspăimântat? Eşti urmărit?

— Mă cheamă Daro, răspunse, cu glas slab, indianul; am vânat o panteră, am fost rănit şi sunt fugărit de soaţa ei.

— Minunat! exclamă George cuprins de frigurile vânătoarei; poate vine şi dumneaei în luminiş ca să-i facem cunoştinţa. Nu-ţi fie teamă, Daro, aici la noi eşti în siguranţă.

— Acum nu mai mi-e frică, răspunse indianul, ruşinat. Sunt renumit ca vânător de animale sălbatece şi am autorizaţie în regulă ca să port arme. Am fost nevoit să fug fiindcă panteră m-a lovit cu laba peste mână de mi-a căzut puşca şi auzeam pe soaţa ei apropiindu-se.

— Eşti într-adevăr un vânător îndrăzneţ dacă ai avut curajul să înfrunţi singur o pereche de pantere, zise acum căpitanul Farrow. Ia să-ţi vedem rănile! *Sahib* doctorul o să ţi le panseze.

Doctorul Bertram examină braţul drept al Indianului care îşi sumesese mâneca. Ghearele panterei lăsaseră urme adânci în carne, dar din fericire nu ajunseseră până la vine. Cusu repede rănile şi le pansă. Daro se înclină în semn de mulţumire; îşi recăpătase pe deplin liniştea.

După ce aruncă o privire cercetătoare asupra camarazilor, se întoarse spre George, se uita lung la el, apoi zice:

— Sahib, văd că eşti viteaz şi neînfricat. Vrei să te duc la locul unde zace pantera? Soaţa ei trebuie să fi rămas lângă rănit şi nu va porni după urmele mele decât după ce acesta îşi va da sufletul.

— Bine, Daro, să mergem. Tata, ai ceva împotriva unei vânători de pantere? se adresă apoi tânărul căpitanului. E departe până acolo, Daro?

— Nu, *Sahib,* cel mult şase sute de paşi.

— Nu putem lăsa însă lucrurile noastre fără pază, zise căpitanul. Unul din noi trebuie să rămână aici.

— Rămân eu, se oferi îndată doctorul Bertram. Sunt şi aşa cam obosit şi în lipsa voastră voi pregăti cele de trebuinţă pentru pansat, dacă s-ar întâmpla să fie careva din voi rănit. Cu panterele nu e de glumă.

— Zău? Frumoase perspective! zise George râzând. Nădăjduiesc însă cu nu-ţi vom da de lucru, dragă doctore. Haidem, Daro! Dar lasă-mă pe mine să merg înainte, căci s-ar putea ca pantera să fi murit în vremea asta şi soaţa să fi pornit pe urmele tale.

Daro arătă înspre tufişul pe unde venise. Când George pătrunse înăuntru, văzu desluşit cărarea pe care şi-o croise indianul în fuga lui. Ducea vreo treizeci de metri prin desiş, pe urmă dădea pe o potecă bătătorită de urmele animalelor sălbatice.

Dar în curând înfăţişarea pământului se schimbă. Desişul se rărea, uriaşii copaci ai pădurilor seculare dispărură cu totul, pământul devenea pietros şi bolovani de diferite mărimi se vedeau din ce în ce mal mulţi. Când se sfârşi pădurea, George se pomeni înaintea unei întinse pustietăţi pline de stânci. Se opri în loc şi privi cu atenţie stâncile uriaşe şi colţuroase, pe care o catastrofă naturală din timpurile străvechi le îngrămădise de-a valma.

Era mult mai primejdios aici de a înfrunta panterele decât în pădure. Oare unde şi le fie vizuina? Să se afle soaţa pe aproape undeva la pândă, aşteptându-şi duşmanii pentru a le sări în spate?

— Ştii unde e bârlogul panterei? întrebă tânărul, în şoaptă, pe Indian.

— Nu, Sahib, m-am luat după urmele fiarei care duc acolo, la stânca aceea înaltă şi am văzut-o abia când se pregătea de săritură. Atunci am tras. Am rănit-o destui de grav, dar a mai avut puterea să se repeadă la mine şi să-mi dea cu laba peste mână, încât am scăpat puşca. Am auzit apoi răgetul celeilalte la o mare depărtare şi am luat-o la fugă.

— Hm… aş fi fost mai bucuros să ne atace aici, căci dacă apucăm pe după stânci, e mult mai periculos pentru noi.

— Atunci să ne întoarcem, zise căpitanul, zâmbind. O să vie ea după noi ca să-şi răzbune soţul. Poate că a luat-o pe alt drum spre luminiş şi-l atacă pe doctorul nostru pe neaşteptate.

— Nu se poate, răspunse George. S-ar fi luat pe urmele lui Daro şi am fi întâlnit-o. În nici un caz nu renunţ la vânătoarea asta şi trebuie neapărat să dau de vizuina fiarei, deşi ştiu că primejdia e mare şi trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Eu cred că e mai bine să aşteptăm aici până se va ivi pantera, îşi dădu cu părerea căpitanul. Mult nu o să mai treacă, dacă, după cam spune Daro, cealaltă a fost rănită într-adevăr de moarte.

— Nu mai încape îndoială, zise băştinaşul. A mai putut doar să mă izbească peste mână, pe urmă a căzut grămadă, scoţând un răget înfiorător. Trebuie să fi murit până a…

Un urlet scurt făcu pe indian să-şi rupă vorba. De unde venea nu-şi puteau da seama, căci urletul se izbea de stânci şi ecoul îl repeta din toate părţile. Se înţelegea însă desluşit că pantera îşi dădea sufletul şi urletul acesta era poate cel din urmă pe care mai avusese puterea să-l scoată.

George porni îndată spre stânca unde spunea Daro că împuşcase pantera.

— Ia seama, George! îi strigă căpitanul.

Îl urma pas cu pas, ţinând puşca întinsă spre dreapta, pentru a putea trage îndată ce s-ar ivi pantera cealaltă.

Lui Petre nu-i convenea de fel că nu i se îngăduise să meargă alături de George, dar când poteca se mai lărgi, căută să se ţină măcar pe lângă căpitan, cu arma de asemenea întinsă, dar de partea stângă a tânărului.

Kard mergea în rând cu Daro. Acesta îşi găsise puşca şi văzu cu bucurie că era tot în stare bună. Din locul unde dăduse de arma căzută jos, ducea o dâră subţire de sânge în spre stânci. Deşi grav rănită, pantera – ca toate fiarele de pradă – pierduse prea puţin sânge, căci rana se acoperă, în mers, de blană.

Totuşi, oricât de subţire era dâra, se putea vedea lesne şi nu mai era nevoie să dibuie, ci mergeau de-a dreptul spre vizuina panterelor.

Deodată George se opri şi ridică mâna. Ceilalţi nu se mai clintiră. Se auzi iarăşi horcăitul panterei, rănită de moarte, acum toarte aproape, îndărătul unei stânci colţuroase.

Poteca dintre uriaşii bolnavi se îngusta într-atât încât Petre trebui să rămână în urma căpitanului, care păşea după George.

Primejdia era aproape. Pantera teafără se va năpusti cu furie asupra lui George, îndată ce-l va simţi. Vizuina s-ar putea să

fie chiar după ieşitura stâncii. Trebuia deci să fie cât se poate de prevăzător şi să nu se dea de gol prin vreun zgomot oarecare, ceea ce era foarte greu din pricina pietrelor presărate pretutindeni pe jos.

Ajunse în sfârşit la muchea stâncii fără să fie simţit. Se auzi iarăşi horcăitul fiarei, de astă dată venind de la oarecare depărtare. Să nu mai fi avut putere pantera să se târască până la vizuină, ci să se fi prăbuşit aici?

George se apropiă în vârful picioarelor de stâncă şi întinse capul după muche. Soarele de amiază făcea să sclipească atât de tare pietrişul, încât îl orbi şi nu putu desluşi mai întâi nimic. Crezu o clipă că zăreşte blana vărgată a fiarei, dar îşi dădu repede seamă că nu era decât o înşelare a ochilor.

Pe urmă însă, după ce se deprinse cu lumina aceea sclipitoare, văzu jos la poalele stâncii o gaură mare. Acolo trebuia să fie vizuina panterei. Şi, ca şi când ar fi vrut să-i întărească bănuiala, se auzi iarăşi urletul fiarei venind din crăpătură.

Aşa dar primejdia era şi mai mare decât şi-o închipuise. Să fi fost vizunia afară, pe după un colţ de stâncă, era lesne să descarce un glonte şi să nimerească pantera cealaltă. Acum însă trebuia să intre în vizuină, care putea să se prelungească în chip de tunel cine ştie până unde în stâncă, deoarece schelălăitul panterei se auzise cam din depărtare.

George nu cuteza încă să iasă după colţ, căci se temea ca pantera cealaltă să nu se afle chiar la intrarea în vizuină şi să se năpustească asupră-i înainte de a apuca el să se slujească de armă.

Se trase deci binişor îndărăt şi spuse în şoaptă camarazilor cum stau lucrurile! Căpitanul păru îngrijorat, apoi zise, codindu-se:

— N-o fi tocmai o dovadă de curaj din partea noastră, dar socot că prevederea nu strică. Cred că ar fi mai bine să ne căţărăm în vârful stâncii şi când o ieşi pantera din vizuină să descărcăm de acolo câteva gloanţe în ea, fără să ne expunem la vreo primejdie.

— Nu, tată, nu numai că n-ar fi o dovadă de curaj, dar nici frumos pentru nişte vânători ca noi, răspunse George, oarecum necăjit.

Ridicase niţel glasul, tăcu însă speriat, căci de după colţul stâncii se auzi un pufăit mânios.

Camarazii se dădură repede câţiva paşi înapoi. Ştiau că trebuie să se îndepărteze atât cât să rămână destulă distanţă între ei şi fiară pentru a o putea nimeri.

Gata de luptă, aşteptau să se ivească pantera. Dar ea nu se arăta. Poate că soaţa ei nu murise încă, sau zgomotul pe care îi

auzise nu şi-l putea lămuri şi pufăise numai aşa, într-o doară.

— Totuşi trebuie să înaintăm, zise George, cu gas coborât. A, mi-a venit o idee! Petre, n-ai vrea tu să te întorci în pădure şi s-aduci câteva crăci uscate de care să ne putem sluji drept făclii? Voi arunca pe urmă câteva surcele aprinse lângă gura vizuinii, apoi pătrundem cu făclii înăuntru. Pe cât mi-am putut da seamă, se întinde până în inima stâncii. Pantera se va da înapoi înaintea luminii şi voi avea astfel răgaz să ochesc bine.

— George, asta e o vânătoare mult prea primejdioasă, mormăi căpitanul. Să încercăm mai bine să înăbuşim fiara acolo unde e. Dacă Petre aduce odată cu vreascurile şi un maldăr de frunze, cred ca o să fie chip.

— Eu nu cred că vânătoarea aceasta e chiar atât de primejdioasă, răspunse George. Din câte am citit eu, ştiu că în Munţii Stâncoşi ai Americii astfel se vânează panterele. De ce nu ne-ar reuşi şi aici în India? Te rog, tată, lasă-mă să fac cum ştiu eu!

Căpitanul şovăia încă; ar fi împlinit cu plăcere voia fiului său, se codea însă să-şi ia o astfel de răspundere. Dar Petre, care vedea dorinţa arzătoare a tânărului, zise foarte liniştit:

— Dacă mă duc şi eu cu domnul George, nu o să se întâmple nimic, domnule căpitan. Am eu grijă de dumnealui şi nu o să las să se apropie prea mult pantera de el.

— Vezi, tată? Acum când o să-i ştii pe Petre cu mine, poţi fi fără grijă. Zău, fă-mi hatârul ăsta şi lasă-mă să mă duc!

— Bine, fie! Te aş ruga însă să fii cu mare băgare de seamă.

— Se înţelege că o să fiu, îţi făgăduiesc şi o să mă ţin de cuvânt.

Petre nu mai aşteptă ordinul căpitanului ci o luă în fugă spre pădure, ca să adune vreascuri şi crengi cu răşină pentru făclii.

În vremea asta camarazi nu slăbeau din ochi stânca de după care se putea ivi în fiece clipă pantera. Căpitanul lămuri în limba hindusă vânătorului de pantere planul lui George. Ştia că aceşti vânători băştinaşi îşi pricep meseria şi guvernul englez nu dă autorizaţia de a purta armă de foc decât celor într-adevăr destoinici.

Daro ascultă cu luare aminte cele ce-i spunea căpitanul, apoi, după ce chibzui câtva timp, zise:

— Sahib, am vânat multe pantere şi ştiu că o pereche care s-a statornicit într-o peşteră din stâncă e mult mai primejdioasă decât una care hoinăreşte prin junglă sau pădure. Dar tânărul *Sahib* ştie ce vrea şi că panterele se tem de foc. Cred că va birui pantera, căci văd de pe chipul său că e omul pentru aşa ceva.

George auzise multe laude aduse vitejiei sale, fără să pună însă preţ pe ele. Totuşi, în clipa aceasta se simţi foarte mândru

de cele ce auzea.

Căpitanul se bucura şi el. Zise zâmbind:

— Vezi, dragul tatii, Daro ţi-a fost cel mai bun avocat. Totuşi, te rog din suflet să fii prevăzător. N-ai făcut încă o astfel de vânătoare şi, deşi din citit lucrurile par foarte simple, în realitate însă se prezintă cu totul altfel.

— Da, tată, o să te ascult, răspunse tânărul, grav. Ştiu prea bine ce primejdie mă aşteaptă, dar ştiu în acelaşi timp că o voi înfrunta fără frică.

Iarăşi se auzi după coltul stâncii pufăitul acela mânios. Daro, care în vremea asta se dăduse mai aproape, se retrase repede şi îi şopti lui Farrow:

— *Sahib* căpitane, cunosc din pufăitul panterei. Ştiu ca fiul tău va ieşi biruitor şi va trece cu bine primejdia.

Farrow se uită nemulţumit la el şi mormăi cu ciudă:

— Atât îmi mai lipsea, să-mi zăpăcească băiatul… George ştie el de ce e în stare, n-are nevoie să-i mai sucească şi indianul ăsta ciudat capul. Te pomeneşti că nici nu e drept cine se dă, ci vreunul din asociaţiile acelea pe care le-am biruit noi cândva. Dar o să fim cu ochii în patru…

Petre se întoarse cu o sarcină de vreascuri şi crăci răşinoase.

George făcu un mănunchi din ele, ca să nu se împrăştie când le va arunca, pe urmă aprinse mănunchiul, luă două crăci groase şi le vârî în brâu, ca să le aibă drept făclii; luă în mâna dreaptă un revolver, pomi cu băgare de seamă în vârfui picioarelor spre coltul stâncii şi aruncă mănunchiul de vreascuri aprinse în gura peşterii.

Se auzi aproape îndată un pufăit mânios. George zări câteva secunde o labă mare izbind în legătura cu vreascuri aprinse, dar până ce apucă el să ridice arma, ba chiar înainte de a vedea bine trupul tărcat al primejdiosului duşman, acesta se şi dăduse înapoi.

Pesemne că pantera mai avusese de-a face cu oameni şi ştia că odată în puterea lor, nu mai e scăpare.

Dar tocmai din această pricină primejdia e şi mai mare pentru vânător.

George se întoarse fără să-şi dea seamă şi se uită ia Daro. Ştia bine că indianul acesta, care îşi petrecuse mai toată viaţa în junglă printre animale sălbatece, era singurul om de la care putea aştepta o îndrumare.

Daro însă dădu din umeri şi privi o la deschizătura peşterii unde se aflaţi la câţiva metrii de pantere.

Acum George nu mai stătu pe gânduri. Îşi dădea seamă că primejdia care-l pândea era neînchipuit de mare, dar că zăbava în clipele acestea o mai mărea încă. Nu trebuia să-i lase panterei înfuriate timp să se dezmeticească. Se trânti deci la

pământ, aprinse făclia şi începu s-o plimbe pe dinaintea deschizăturii.

Se auzi iar un pufăit, atât de aproape încât tânărul apăsă fără să vrea pe trăgaci. Ecoul puternic al detunăturii în crăpătura din stâncă îl făcu pe el însuşi să tresară speriat şi încă înainte de a-şi reveni din spaimă, simţi în faţă o răsuflare fierbinte şi împuţită, urmată de un răget care îl asurzi.

La cel mult douăzeci de centimetri de ei luceau doi ochi verzui, scânteietori şi o lovitură de labă stârni praful din gura peşterii, care aproape îl orbi.

Tocmai vroia să tragă iar, când băgă de seamă că, speriată de flăcările care îi jucau pe dinaintea ochilor, pantera o luase la fugă îndărăt. Viteazul tânăr nu mai şovăi o clipă. Se târî înainte, cu făclia aprinsă în mâna stângă, cu revolverul în dreapta.

După câteva momente se lovi de trupul panterei împuşcate de Daro, care îşi dăduse în sfârşit sufletul. În orice caz, matahala zăcea nemişcată şi George se gândi că va avea astfel o bună acoperire dacă pantera rămasă în viaţă l-ar ataca pe neaşteptate.

II
ÎN VIZUINA PANTERELOR

CÂND TÂNĂRUL VRU ÎNSĂ să se târască mai departe, trupul care părea neînsufleţit se rostogoli pe o parte şi o labă îi izbi peste umăr. Nu se putu da destul de repede înapoi ca să se ferească. Noroc că Petre descărcă la repezeală un glonţ şi fiara se potoli pe vecie.

— Sfinte Dumnezeule, şopti uriaşul, mare spaimă am tras când am văzut fiara mişcând! Fii, rogu-te, cu mai mare băgare de seamă de acum încolo! Mă tem că pantera cealaltă e pe aproape.

— Fireşte că o să fiu, îl linişti tânărul. Nu te îndepărta însă prea mult.

Dădu în lături laba grea a leşului de pe umărul său şi se târî peste el. Peştera se îngustă din ce în ce, părând că se prelungeşte ca un tunel în inima stâncii.

Se grăbi să înainteze. Crăcile aduse de Petre erau pline de răşină şi ardeau cu flacără, dar se mistuiau repede. În nici un caz nu trebuia să rămână pe întunerec.

Pe lampa lui de buzunar nu putea să se bizuie, căci tocmai flacăra speria fiara; poate că lumina potolită a lămpii n-ar fi folosit la nimic.

În curând întâia faclă fu pe sfârşite; Petre îi întinse alta, pe care o aprinse la cealaltă, apoi porniră mai departe.

Şi iarăşi scânteiară aproape de ei ochii panterei, dar după ce descărca un glonţ nu auzi horcăitul aceia care ar fi dovedit că fără ar fi fost lovită de moarte, ci un pufăit mânios, care se îndepărta. Aşa dar pantera se retrăgea tot mai adânc în tunelul acela fioros.

După ce George mai făcu vreo câţiva metri, dădu de o cotitură. Ştia acum de ce nu nimerise împuşcătura; probabil că pantera scosese numai capul pe după cot şi şi-l trăsese îndată înapoi, când îi căzuse lumina în ochi, aşa că glonţul trecuse pe lângă ea şi se izbise de peretele stâncii.

George se târî după cot; gangul se îngustase într-atât încât abia se mai putea strecura prin el. Îşi spunea că va ti greu de scos de acolo leşul panterei după ce o va ucide – lucru de care era sigur. Că ar putea fi el sfâşiat de fiară, nici prin minte nu-i trecea.

Se târî tot mai repede. Petre, al cărui trup uriaş nu se putea strecura pe alocurea decât cu anevoie, rămase în urmă şi îl rugă să fie cu mare băgare de seamă. George însă nu vroia să renunţe cu nici un preţ la vânătoarea aceasta, ci s-o termine cât mai curând. Îşi zicea că gangul trebuie să se sfârşească în cele

din urmă şi atunci va încolţi fiara, ca s-o răpuie fără doar şi poate.

Deodată se pomeni într-o peşteră atât de mare încât nu ajungea flacăra făcliei ca s-o lumineze. George aprinse atunci lampa de buzunar şi cu revolverul în mâna cealaltă, intră în peşteră. Rămase uluit de ce vedea.

Pereţii înalţi ai peşterii erau netezi şi, după ce se uită mai bine, băgă de seamă că fuseseră neteziţi de mână omenească, dovadă inscripţiile săpate în piatră, care păreau să fie din vremuri străvechi. Erau desene ciudate cu subiect religios, cum numai în ţările asiatice se mai găsesc.

Petre izbutise să-l urmeze şi întrebă în şoaptă pe George ce s-a întâmplat. George păru că se trezeşte ca din vis. Plimbă repede lumina lămpii în peşteră şi nevăzând pantera se târî înăuntru cu Petre după el.

Acesta rămase încremenit de cele ce vedea.

— La aşa ceva zău că nu mă aşteptam, zise în cele din urmă uriaşul. Oare or fi locuit oameni aici în inima stâncii, domnule George?

— Fără îndoială. Cea mai bună dovadă sunt desenele acestea de pe pereţi. Probabil că peştera a slujit odinioară de templu, dar intrarea va fi fost cândva mult mai uşor de străbătut. Vom cerceta asta mai târziu. Deocamdată e vorba să vedem ce s-a făcut pantera.

Se uitară cu atenţie în jurul lor, apoi Petre arătă spre peretele din dreapta, unde se vedeau aproape de pământ nişte găuri. Erau atât de mari că putea trece un om prin de, târându-se însă pe burtă.

Pe aci trebuie să fi dispărut pantera.

Ca să-şi dea seamă cât de adânc duceau în stâncă, George se lăsă la pământ şi lumină pe rând înăuntru fiecare gaură.

Păreau să se lase de-a dreptul în jos. Rămânea acum să afle în care din găuri intrase pantera.

Se dădu mai aproape şi cercetă cu încordare marginile colţuroase ale găurilor. La cea de-a treia găsi ce căuta, adică vreo câteva fire de blană. Când se aplecă mai bine, simţi şi mirosul acela al fiarelor sălbatece. Va să zică adevărata vizuină a panterelor era aci, în inima stâncii.

George aprinse o a treia făclie, se întinse la pământ şi o vârî în gaură. După cum băgase de seamă înainte, gangul cobora drept în jos şi după câţiva metri făcea un cot ascuţit spre stânga, iar când George întinse într-acolo craca aprinsă, se auzi un mârâit înfuriat şi speriat în acelaşi timp Totodată laba panterei izbi cu putere în pământ, cât p-aci să lovească făclia.

Aci se sfârşea deci gangul şi George se afla în faţa vizuinii fiarelor. Trebuia acum să chibzuiască bine cum ar putea nimeri

pantera, căci dacă ea nu avea unde să se mai dea îndărăt, situaţia devenea şi mai primejdioasă, fiindcă George nu cuteza să întindă capul ca să poată vedea înăuntrul vizuinii.

— Mai bine să ne întoarcem, şopti Petre. Nu cred că e chip de făcut ceva. Haidem, domnule George, să pândim fiara sus în peşteră şi să-i facem acolo de petrecanie.

George însă nu vroia să renunţe tocmai acum, când era aproape de ţintă. Puse jos făclia aprinsă, întinse mâna şi zise uriaşului:

— Petre, mai dă încoa o creangă!

După ce o aprinse şi pe asta, o aruncă repede după cotitura gangului.

Se auzi imediat un urlet de furie şi durere. Tânărul ţinea revolverul întins, aşteptându-se ca fiara să se repeadă din câteva sărituri în gang. Dar pantera rămase în vizuină şi, după râcâitul labelor ei, se cunoştea că mai are loc să se dea înapoi. F[ră să asculte de prevenirile lui Petre, George se apropiă şi se uită prin deschizătură în vizuina.

Într-o încăpere cam de mărimea unei odăiţe, fiara se lipise de peretele din fund. Craca aprinsă pe care o aruncase el înăuntru ardea încă, jos lângă intrare.

Ochii scânteietori ai fiarei erau o ţintă minunată pentru trăgător. George ochi şi apăsă de două ori la rând pe trăgaci. Cu un urlet grozav trupul vărgat sări în aer, dar gloanţele nimeriseră bine, fiara nu mai putea fi acum primejdioasă. Se zvârcoli de câteva ori, apoi rămase nemişcata.

— Uf! făcu tânărul, răsuflând uşurat. Acum să vedem cum trecem în vizuină ca să jupuim fiara.

— Ia seama, domnule George! Încredinţează-te mai întâi dacă e cu adevărat moartă. N-ai văzut adineauri că fiarele astea au nouă suflete?

— Lasă că nu mă tem, sunt sigur că am nimerit-o bine. O s-o apuc însă de labă ca să vedem dacă mai mişcă.

Pantera era însă moartă de-a-binelea. Se apucară îndată s-o jupoaie, apoi ieşiră iar în peşteră.

— Tare aş avea poftă să cercetez acum şi celelalte vizuini, zise George. Poate dăm de ceva interesant. Mi-e însă că are să se neliniştească tata şi camarazii de lipsa noastră. N-ai vrea să te duci tu să-le spui, Petre?

— Nu sunt bucuros să te las singur, domnule George. Cine ştie ce primejdii ascund gangurile astea.

— Aşi! Nu mai se poate întâmpla nimic. Alte pantere nu mai pot fi aici, căci astea nu le vor fi lăsat să le încalce drepturile şi altceva n-are ce să fie. Du-te, Petre, că viu şi eu numaidecât. Sau dacă vrei, întoarce-te după ce îi vei fi spus tatii cum stau

lucrurile. Poate că te însoţeşte şi doctorul, pe el au să-l intereseze cred desenele astea de pe pereţi.

— Bine, domnule George, mă duc, dar te rog, fii cu băgare de seamă! S-ar putea ca aceia care au locuit odinioară aici să fi pus niscaiva capcane.

— Fireşte ca o să fiu cu băgare de seama, încercă să-i liniştească tânărul. Grăbeşte-te însă ca să te poţi întoarce repede. De făclii nu mai e nevoie, fiindcă ai lampa ta de buzunar la tine. Acum, hai, şterge-o!

Dar după ce Petre dispăru cu blana panterei în gang, pe George îi cuprinse un simţământ ciudat. Se afla singur în inima stâncii, într-o încăpere unde cu veacuri în urmă sălăşluiseră oameni care erau de mult praf şi ţărână.

Se uita îngândurat la crăpăturile acelea înguste şi îşi spunea că nu avea nici un rost să se mai ostenească. Peştera în care se afla era pustie şi tot astfel va fi şi dincolo.

Odată însă hotărârea luată, nu mai vroia să renunţe; când se va întoarce Petre cu doctorul, au să râdă de el că i-a fost frica.

Se lăsă iar la pământ şi se târî în una din găuri. Cobora şi mai drept ca tunelul care ducea la vizuina panterelor, aşa că trebuia să se înfigă bine pe picioare în pământul pietros pentru a nu aluneca la vale. Deodată văzu iar ceva ce-l uimi. După vreo cincizeci de metri se pomeni înaintea unui perele de piatră. Aci se sfârşea gangul.

Pipai cu atenţie peretele, zicându-şi că trebuie să fie aici vreo uşă secretă, dar nu găsi nimic.

Vru să se întoarcă şi băgă de seamă că nu era atât de lesne cum îşi închipuia el, căci n-avea loc. Necăjit, porni de-a-ndărătelea şi ajunse, abia trăgându-şi sufletul, în peşteră.

Stătea acum la gânduri dacă să cerceteze şi celelalte hrube, se temea însă că nu va mai fi chip să se întoarcă. Îşi spunea totuşi că în curând vor sosi camarazii şi vor şti ei ce e de făcut.

Hotărât, începu să coboare alt gang, acesta era şi mai îngust şi avea tavanul scund, plin de colţuri ascuţite, care îi răneau de câte ori încerca să ridice capul.

După ce făcu însă vreo treizeci de metri, gangul se lărgea din ce în ce. Mai întâi putu să se târască în patru labe, pe urmă să umble chiar, dar aplecat de mijloc.

Din ce înainta, gangul se înălţa tot mai mult, până ce se putu ridica în picioare. Pereţii erau şi aici neteziţi, probabil tot de mână omenească.

George îşi aduse aminte de prevenirile lui Petre, că s-ar putea să se afle aici o capcană pusă încă din vremurile vechi, când sălăşluiseră oameni în tainiţa aceasta din stânci.

Pipăia cu băgare de seamă pământul cu piciorul, înainte de a se lăsa cu toată greutatea corpului, cercetând în acelaşi timp

din ochi pereţii şi tavanul.

Nu văzu însă nimic ce-ar fi dat de bănuit.

În cele din urmă ajunse iar într-o peşteră mărişoară pătrată, săpată astfel în stâncă.

Până a nu apuca George să cerceteze bine încăperea, se auzi strigat pe nume. Va să zică tatăl său şi camarazii se şi aflau în peştera de sus, aceea cu desenurile acelea ciudate şi-l căutau. Alergă la locul unde se îngusta gangul şi răspunse la chemare.

— Vino repede sus, îi zise căpitanul, te pândeşte colo, jos, o mare primejdie.

Glasul tatălui său părea atât de înspăimântat încât nu mai şovăi o clipă.

— Ce e? întrebă el când fu lângă el. Unde e Daro?

Indianul ne-a povestit legenda unui oraş străvechi în inima stâncilor din care, cine a intrat acolo, nu mai iese viu la lumina zilei. Nu ştia care anume primejdie pândeşte pe îndrăzneţul ce caută să pătrundă taina pe care nimeni nu o cunoaşte. De aceea i-a fost frică să intre cu noi şi a rămas afară. Hai să mergem, vezi doar că nu e nimic deosebit pe aici.

— Cred că ai dreptate. Am mai dat de o peşteră, mai mică decât asta, dar tot aşa de goală. Nădăjduiam să găsesc ceva rămăşiţe din vechime sau vreo comoară ascunsă, n-am văzut însă decât pereţi goi – atâta tot.

— Desenurile de pe ziduri trebuie să fie foarte vechi, zise doctorul, care le cercetase cu amănunţime. Sunt subiecte religioase care se găsesc şi azi în vechile temple indiene. Aici însă s-ar părea că a trăit o sectă anumită. Poate că pe timpurile acelei oamenii aceştia aveau o altă credinţa decât a locuitorilor ţării şi se ascundeau ca întâi creştini – să se roage Dumnezeului sau idolilor cărora se închinau. Pentru scopul acesta îşi vor fi tăinuit ei lăcaşul cu atâta grijă şi legenda povestită de Daro s-ar putea să aibă un sâmbure de adevăr.

— Atunci să mergem, hotărî căpitanul. Cred că nu s-a întâmplat până acum nimic fiindcă mecanismul capcanei e atât de vechi, încât timpul îl va fi distrus, totuşi, sunt de părere să nu înfruntăm o primejdie care n-ar avea nici un rost.

III
UN LOCUITOR CIUDAT AL CODRILOR

DARO SE ÎDEPĂRTASE simţitor de crăpătura stâncii pe unde intraseră camarazii. Fu foarte mirat când îi văzu ieşind teferi şi nevătămaţi. Zadarnic încercară ei să-l descoase în privinţa vechiului oraş din stânci, indianul nu ştia altceva decât că umblă zvonul prin ţinut că nimeni nu mai ieşise viu de acolo.

Se uita cu sfială la camarazi şi nu-i venea să-şi creadă ochilor.

În cele din urmă se hotărî şi le spuse că legenda care pomeneşte de vechiul oraş, zice că el nu s-ar afla chiar în inima stâncilor, ci prin apropiere. Căpitanul îi făgădui o mare răsplată; bănească dacă îi va duce acolo, dar indianul nu vru nici în ruptul capului să se învoiască.

— Bine, atunci o să-l căutăm noi, zise căpitanul. Sunt foarte curios să văd ce o să găsim. Există multe oraşe vechi pe care le-a înghiţit e pustiul şi le-a măcinat timpul, nu numai aici în India, ci şi în America de Sud şi Africa. Poate facem vreo descoperire interesantă. Tu, Daro, du pielea panterei ucise de fiul meu în cel mai apropiat oraş şi expediaz-o de acolo la Calcutta, pe adresa ce ţi-o voi însemna eu.

— O să te ascult, *Sahib,* răspunse indianul; te-aş ruga însă din nou să renunţi la ideea de-a căuta oraşul străvechi. Cine se apropie de el nu scapă viu de acolo.

— Am făcut noi isprăvi mai ceva, zise căpitanul, zâmbind, o s-o facem şi pe asta. Dacă oraşul acela există într-adevăr, trebuie să se afle pe aproape, căci credincioşii care veneau să se închine în templu nu puteau să facă un drum prea lung. O s-o luăm acum spre miazănoapte şi dacă dăm de oraşul cu pricina bine, de nu, iar bine, de pierdut n-avem ce pierde. Va să zică ne-am înţeles, Daro: duci pielea la oraş şi de acolo o expediezi mai departe.

— Da, *Sahib,* aşa o să fac. Îţi spun însă că fiul tău nu o să aibă parte să se bucure de ea dacă păşiţi într-adevăr în oraşul străvechi – adăugă, grav, indianul.

Deşi vorbise cu adâncă seriozitate, George zise râzând:

— Noi nu ne temem de basme, Daro. Dacă găsim într-adevăr vechiul oraş, îţi aducem şi ţie o amintire de acolo, fiindcă s-ar putea să ne mai întâlnim la întoarcere.

— Nu râde, *Sahib,* răspunse indianul, posomorât. Am văzut că eşti un viteaz care nu se teme de moarte, dar împotriva blestemului ce apăsă peste acest oraş nu ajută nici o vitejie. Te rog, *Sahib,* păzeşte-te!

— Se înţelege că o să fiu cu băgare de seamă şi-ţi mulţumesc pentru interesul ce-mi porţi. Nădăjduiesc însă că mă voi bucura multă vreme de blana panterei, chiar dacă vom intra în oraşu acela străvechi.

Vânătorul indian se uită lung în urma camarazilor după ce aceştia îşi luaseră rămas bun de la el şi porniseră către miazănoapte. Clătina îngândurat capul, încărcă apoi cele două blăni de pantere în spinare şi plecă şi el, aruncând, încă odată o privire temătoare spre stânci.

— Mahonjo o să-i omoare dacă se întâlnesc cu el, murmură Indianul. Dar eu tot o să trimit blănurile, căci vin din stâncile astea blestemate…

*

Camarazii mergeau voioşi. Ca totdeauna, George păşea în frunte. Dădură de o potecă în care nu întâlniră prea multe piedeci şi putură înainta destui de repede. După vreo zece minute de mers George zise:

— Nu cred să mai găsim oraşul şi-mi pare foarte rău. Atât de departe de stânci nu se poate să-l fi clădit ei. Nu e vorbă, am rămas cam dezamăgit şi de cele ce am văzut în peşteri, aşa că nici acolo n-o fi cine ştie ce lucru interesant. Nu mi-ar fi stricat o mică statuie de aur împodobită cu pietre preţioase, aş fi dus-o în dar Sanjei.

— Lasă că ai pentru ea diamantele din mina descoperită în Sumatra, răspunse căpitanul, zâmbind. Dar aşa eşti tu, nesăţios… Crede mă că mă bucur că n-am găsit oraşul acela străvechi, am pierdut şi aşa destul timp. Făceam mai bine dacă ne duceam la prinţul Ghasna de-a dreptul cu trenul de la Calcutta Pe de altă parte, sunt mulţumit că am avut prilejul să vedem ceva din ţara asta şi să trecem prin destule peripeţii interesante. Acum e însă timpul să ne potolim şi să ajungem cât mai repede la ţintă. George grăbise pasul şi o luase cu puţin înaintea lui Petre, după care venea căpitanul. Poteca făcea acum o cotitură după un copac mare de bael şi cum trecu de dânsul tânărul rămâne în loc, uluit. În faţa lui, lângă o tufă deasă, şedea un indian bătrân cu barba albă-colilie. Purta un şorţuleţ alb ca zăpada şi un turban la el. În mâna dreaptă ţinea un idol de aur împodobit cu pietre scumpe. Întinse mica statuie lui George, care îl întreba, uimit:

— Cine eşti şi ce vrei să fac cu statuia asta?

— Mă numesc Mahonjo, grăi cu glas adânc şi melodios bătrânul. Te-am aşteptat, *Sahib.* Din moşi-strămoşi, aşteptăm pe străinul viteaz care va trece pe lângă acest copac, ca să-i dăm întruchiparea zeului nostru. Tu o vei duce la locul ei în oraşul vrăjit, unde nimănui din noi nu i-a fost îngăduit să mai calce. Tu eşti acela care va găsi templul verde ca să pui idolul

pe soclul de marmură de la picioarele statuii lui Budha, Sahib şi mulţumesc că ai venit să mă dezlegi din slujba mea de paznic.

În vreme ce bătrânul mai vorbea încă, se apropiaseră şi camarazii. Doctorul, curios, vru să apuce idolul, dar moşneagul îi aruncă o privire atât de mânioasă încât el se dădu înapoi.

— Numai acest *Sahib* poate lua întruchiparea zeului nostru, zise bătrânul Indian. Pe el l-am văzut întâi, deci el e alesul care să ridice blestemul străvechi. *Sahib,* ia statuia şi du-o în templul verde! Vei înlătura toate primejdiile ce vei întâmpina în cale, cunosc asta din privirea ta îndrăzneaţă. Nici în oraşul blestemat nu ţi-e îngăduit să intri decât singur, tovarăşii tai trebuie să rămână afară, altfel sunteţi pierduţi cu toţii, Numai tu, aducătorul zeului, poţi ajunge nevătămat în lăcaşul sfânt. Dar să nu-ţi pese de primejdiile pe care le vei întâmpina!

În timp ce bătrânul grăia atât de grav şi convingător, George întinsese mâna, ca sub o voinţă mai tare ca a lui şi luă idolul. Îl străbătu un fior când atinse metalul şi vru s-arunce jos statuia dar nu putu, ci degetele i se încleştară şi mai mult pe preţiosul obiect. Totodată băgă de seamă cum privirea atât de vie şi tinerească până acum a bătrânului îşi pierde luciul, chipul i se destinde, trupul drept şi mândru se îndoaie pe spate şi se iasă în tufele dindărătul său, apoi glasul aproape stins murmură:

— Sahib, îţi mulţumesc că m-ai izbăvit! Din moşi-strămoşi te-am aşteptat, eu am fost cel din urmă din neamul meu. De nu veneai tu, chipul zeului nostru nu s-ar mai fi întors nicicând la locul lui, pururi ar fi dăinuit blestemul peste oraşul nostru. Îţi mulţumesc, *Sahib,* dar fereşte-te să păstrezi statuia, ar fi pieirea ta şi nu uita că numai ţie singur ţi-e îngăduit să păşeşti în oraş, tovarăşii tăi ar fi pierduţi, căci ei n-au chipul zeului, cum îi ai tu.

Glasul bătrânului se stingea din ce în ce. Închise ochii, un zâmbet de fericire i se ivi pe buze, apoi căzu istovit în tufiş.

Doctorul se apropiă de el şi îi pipăi pulsul:

— E mort. Probabil că inima îi e din cale afara de slăbită. Mai că îmi vine să cred că aştepta numai pe George ca să-şi dea sufletul. Drept să vă spun, ăsta e cel mai ciudat loc pe care l-am văzut în viaţa mea. Hm… N-aş pune mâna pe idol nici să mă pici cu ceară. Ba sunt chiar de părere ca George să ducă într-adevăr idolul în templul verde, oricât de curios ar suna cuvintele astea din gura unui om luminat din secolul al douăzecilea.

— Şi totuşi ai dreptate, dragă doctore, răspunse căpitanul. Nici eu nu m-aş atinge de idol pentru nimic în lume şi nici n-aş îngădui fiului meu să-l păstreze pentru sine. Pare să fie şi aici o

minune de-a Indiei, pe care noi, europenii, nu o pricepem. Totuşi, sunt îngrijorat în privinţa lui George şi aş fi mai bucuros să lase idolul aici, lângă paznicul lui.

— Nu, tată, zise tânărul, care păru că se trezeşte ca din vis, nu mi-e îngăduit s-o fac. Simt o putere tainică în mine, care mă îndeamnă spre oraşul străvechi ca să duc statuia la locul ei. E într-adevăr ciudat, dar nu pot face altfel.

— Vad că taina asta a şi pus stăpânire pe tine, făcu înciudat căpitanul. Bine era dacă mergeam eu înfrunte în locul tău. Putea moşneagul să sporovăiască mult şi bine, nu mă luam eu după el. Despre partea mea, n-avea decât să aştepte încă zece ani de acum înainte, până să vina altul să-l izbăvească. Ei, aşa n-avem încotro, trebuie să căutăm oraşul blestemat.

— Cred că se află în direcţie nordica. Simt că suntem foarte aproape de el. Haide să înconjuram tufişul în care zace mortul. Dar n-ar fi bine să-l îngropăm întâi? Doar nu-l putem lăsa aşa.

— Nu prea îl am la inima pe moşneag, fiindcă ne împinge iar în cine ştie ce primejdie, bodogăni Petre, dar totuşi scoase de la brâu cuţitul lui enorm şi începu să caute un loc potrivit pentru groapă.

Îl găsi repede şi, împreună cu ceilalţi săpară o groapă destul de adâncă, în care înmormântară pe bătrânul sihastru. Apoi însă George îi zori la drum.

Se părea într-adevăr că idolul îi arăta calea, căci găsi îndărătul tufişului o potecă bine bătătorită care ducea spre apus.

După vreo sută de metri poteca o lua la vale, desişul se rări şi George zări în sfârşit ruinele celor dintâi case ale ciudatului oraş din mijlocul pădurii seculare. Că era străvechi se cunoştea nu numai din felul cum erau zidite casele – din lespezi mari de piatră – ci şi din urmele lăsate de vreme, care nu cruţase nici aceste clădiri mari şi trainice.

George se opri şi zise însoţitorilor săi:

— Acum mă duc să caut templul verde. Voi rămâneţi, roguvă, aici! Cred că bătrânul avea dreptate când spunea că ar fi prea primejdios să mă urmaţi.

— E într-adevăr de râs, făcu necăjit căpitanul, dar am şi eu simţimântul că e mai bine să rămânem aici, la marginea oraşului. Fii însă cu băgare de seamă, George şi slujeşte-te fără zăbavă de arme îndată ce vei vedea ceva ce ţi-ar da de bănuit. Vezi de nu-ţi pierde timpul cu cercetările, pune numai idolul la locul lui şi întoarce-te repede. E într-adevăr cam fioros oraşul ăsta pustiu.

— Nici eu nu-mi pot stăpâni teama, zise doctorul, cu glas coborât. Tatăl dumitale are dreptate, George. Pune repede statuia asta afurisită la loc şi ia-o la picior! Zău că n-aş vrea să

fiu în pielea dumitale. Ia te uită cu ce răutate mă priveşte idolul.

Fara să vrea, doctorul se dădu îndărăt cu frica. George însă se uita liniştit la ochii idolului, făcuţi din două rubine mari, care te înfiorau numai prin strălucirea lor.

— Ba eu găsesc că zeul mă priveşte cu blândeţe şi nu găsesc nimic fioros în el, răspunse George. Totuşi o să mă grăbesc, deoarece mai e nevoie să găsesc un loc de tabără, fiindcă nu cred ca veţi vrea să rămânem peste noapte în apropierea oraşului acesta blestemat.

— Pentru nimic în lume! Cine ştie de ce l-au părăsit foştii lui locuitori. Poate că a dăinuit aici vreo molimă de care ne am putea molipsi încă şi acum.

— Hm… tot ce se poate, zise doctorul. Sau vor mai fi prin apropiere mlaştini ale căror miasme să dea friguri mortale. Se mai poate că din pricina asta au fugit locuitorii, lăsând oraşul pustiu. Ia seama, George, să nu te răneşti pe undeva! Te pomeneşti că vechii preoţi, înainte de a părăsi oraşul, au uns pretutindeni lucrurile cu o otravă puternică al cărei efect nu s-a pierdut nici până astăzi. Hai, grăbeşte-te, voi fi într-adevăr bucuros să te văd odată înapoi. Pe George îl cuprinse un simţimânt ciudat când păşi înainte. Oare cât de vechi or fi aceste case pe jumătate năruite, făcute din material atât de tare? Care să fi fost pricina că locuitorii au părăsit odinioară oraşul?

Să-şi fi schimbat vreun râu din apropiere cursul, sau să fi secat de tot? Ori au năvălit duşmanii opri au izgonit pe localnici până în adâncul codrilor?

George se uita din când în când prin găurile ferestrelor şi ale uşilor în case, dar în afară, de molozul care acoperea podelele nu văzu nimic. Nici cel mai mic lucru pe care l-ar fi putut lua ca amintire din acest oraş misterios.

Pesemne că oamenii luaseră tot cu ei la plecare, ceea ce dovedea că plecaseră din pricina unei catastrofe naturale, dar încete şi de neînlăturat, care le dăduse răgaz să nu lase nimic după ei.

Străzile deveneau acum mai largi. Tânărul văzu cu mirare că oraşul acesta străvechi avusese o canalizare foarte bună, căci pe alocurea erau încă urme de şanţuri zidite, care nu putuseră sluji la altceva.

Ajunse la o piaţă mică în mijlocul căreia se afla o fântână cu cumpănă. George se aplecă peste ghizdurile din lespezi mari de piatră, fără să poată zări însă oglinda apei. Aruncă o piatră mărişoară în fântână şi trecu multă vreme până să audă un plescăit slab. Fântâna era de o adâncime care te înfiora. Se cutremură la gândul că aici vor fi stat cu veacuri în urmă femei

vesele la taifas, pe când acum le vor fi putrezind de mult oasele cine ştie pe unde. Se întoarse şi porni mai departe.

IV
ORAŞUL MORT

CA ÎMPINS DE O PUTERE NEVAZUTĂ trecu prin mai multe străzi, coti după câteva colturi, fără să ştie pentru ce. Simţea însă că păşea pe drumul care ducea la templul verde.

Şi iarăşi cotise după un colţ de stradă, când auzi un zgomot în oraşul acela pustiu; îşi dădu seama că-l pândeşte o primejdie.

Era şuieratul unei cobre înfuriate care ieşise dintr-o gaură a unui zid năruit, George smulse repede pumnalul de la brâu, caci parcă îl oprea ceva să tulbure printr-o împuşcătură tăcerea care domnea în oraşul mort. Aşteptă în linişte şarpele ce venea spre el.

Când fu numai la un metru, George sări înapoi, Târâtoarea încercă să se ridice cu iuţeala fulgerului, ca să-şi înfigă colţii veninoşi în pulpa tânărului, dar acesta nu-i lăsă timp. Apăsă cu piciorul la pământ capul şarpelui care începu să zvârcolească cu turbare. În clipa următoare însă, George se aplecă si-l reteză de la grumaz.

Porni apoi mai departe îndrumat parcă de idolul pe care îl ţinea în mâna stângă.

Abia făcu vreo câţiva paşi şi auzi iarăşi un şuierat. Un şarpe şi mai mare decât cel dintâi ieşi fulgerător dintr-o gaură şi fu cât p-aci să-l muşte de picior. George o luă la fugă cu şarpele după ei. Văzu o piatră mare, o ridică şi când târâtoarea îl ajunse din urmă îi zdrobi capul cu pietroiul.

Se uita apoi în juru-i. Oraşul părea să mişune de şerpi, trebuia deci să-şi caute o altă armă, căci nu era chip să le reteze capetele la toţi cu pumnalul şi dacă îl muşca vreo cobra, până s-alerge el îndărăt la doctor, otrava şi-ar fi făcut efectul şi ar fi fost prea târziu.

Zări în sfârşit, la picioarele lui, jos, în iarba înaltă un obiect de metal. Era un toiag greu de bronz, care slujise pesemne cândva ca semn al unui înalt demnitar. Era toarte frumos, împodobit cu desene religioase ca şi cele din peşteră.

George vârî pumnalul în brâu şi luă în mâna dreaptă toiagul. Acesta era o minunată armă împotriva şerpilor şi fu cât se poate de mulţumit că-l găsise, căci din ce înainta, tot mai multe târâtoare îi ieşeau în cale. Se întâmplă însă ciudatul lucru că nu apucă să ucidă decât trei din ele, celelalte se trăgeau repede îndărăt îndată ce încercau să se apropie de el.

Tânărului i se păru că toiagul avea o putere tainică şi şerpii fugeau speriaţi la vederea lui.

Dar tainele acestui oraş vrăjit nu se sfârşiseră încă. Clădirile erau în mai bună stare, ca şi când clima şi timpul le-ar fi cruţat.

În stăpânirea ciudatului toiag, George prinse curaj. Se dădu mai aproape de zidurile caselor şi privi prin ferestre şi uşi, dar toate erau pustii.

Când trecu iar pe lângă o uşă năruită, sări îngrozit în lături, trânti jos toiagul şi smuci revolverul de la brâu. Prin deschizătura cam îngustă se strecura căpăţâna enormă a unui tigru. Tigrii şi cobra, vietăţile junglei cărora cad victime atâţia oameni în India, erau acum singurii locuitori ai oraşului mort. Nici că se puteau mai buni paznici ca să nu poată pătrunde nimeni în oraşul blestemat.

Lui George i se păru într-adevăr ca se afla într-adevăr oraş vrăjit şi că foştii lui locuitori se prefăcuseră din pricina nelegiuirilor lor în şerpi şi tigrii.

Goni însă repede acest gând înfricoşător şi-nţelese că dacă nu va nimeri dintr-un singur glonţ fiara, era pierdut.

Distanta între ei nu era mai mare de un metru şi jumătate. Fără să-şi dea seamă întinse înainte mâna în care ţinea idolul. Se întâmplă acum ceva ce îl făcu să i se oprească răsuflarea. Îndată ce tigrul zări statuia, sări îngrozit îndărăt şi o lua la fugă ca înnebunit.

Tânărul râmase câteva clipe buimăcit în loc, dar un foşnet abia auzit îi făcu să se dezmeticească. Repede. Aici cel mai uşor zgomot putea aduce moartea. Foşnetul se auzise în spatele lui; se răsuci fulgerător în călcâie şi văzu o cobra uriaşa, care venea ca o săgeată spre el.

Oricare altul în locul lui ar fi fost pierdut, dar George dovedi o prezenţă de spirit uimitoare. Făcu o săritură în aer şi cum şarpele se afla dedesubtul lui, căzu cu piciorul drept chiar pe grumazul târâtoarei.

Vara revolverul în brâu, scoase pumnalul şi reteza la repezeală capul şarpelui.

Ridică apoi toiagul acela fermecat care avea puterea să înspăimânte şerpii şi porni mai departe.

Ca tigrul o luase la fugă putea să fie numai o întâmplare şi se gândea să scoată iar revolverul de la brâu; dar o putere tainica îl îndemna parca să nu o facă. De ceea apucă toiagul într-o mana, idolul în cealaltă şi îşi văzu de drum.

Se ferea însă să se dea aproape de zidurile caselor, căci îi trebuia timp. Să se slujească de revolver dacă i-ar ieşi iar vreun tigru în cale.

Deodată se şi opri ca înlemnit în loc, caci chiar în faţa lui, la aici doi metri de el, se ivi de după un bolovan enorm un tigru uriaş. Probabil că bolovanul slujise cândva de soclu unei statui, deoarece se afla în mijlocul unui pătrat deschis. Poate că aici se aduceau jertfe omeneşti vreunui zeu răzbunător ca să-l îmbuneze.

Pe George îi străbătu gândul că marele preot – ultimul – fusese preschimbat în tigru ca ispăşire a păcatelor lui.

Îşi dădu însă scamă de caraghioslâcul acestui gând şi-l goni îndată. Viaţa îi era în joc şi trebuia să înlăture primejdia cu orice preţ.

Aruncă iar toiagul ca să-şi ia revolverul, dar întinse într-adins în acelaşi timp mâna stângă în care ţinea idolul. La vederea ochilor sclipitori ai zeului, fiara rămase o clipă ca împietrită, apoi o luă la fugă atât de repede, încât nici glonţul n-ar mai fi putut-o ajunge.

George se uită lung după ea, pe urmă ridică toiagul; abia făcu doi-trei paşi şi o cobra uriaşă veni târându-se spre el. George o aştepta însă liniştit şi întinse spre ea toiagul fermecat. Şarpele se dădu înspăimântat îndărăt şi se vârî iute în gaura lui.

Tânărul rase cu poftă. Deodată râsul i se opri în gâtlej şi îl cuprinse o spaimă grozavă. Ce puteri tainice avea idolul acela de aur şi toiagul de bronz, că până şi fiarele codrului se speriau de ele?

Ştia acum bine că se putea bizui pe ele mai mult decât orice arma. Era la mijloc o minune pe care nici cei mai luminaţi şi mai învăţaţi oameni ai timpurilor moderne nu ar putea-o pricepe. Păşi mai departe şi şerpii fugeau dinaintea lui ca să se ascundă în găurile lor. Acum nu se mai mira. Tot ce-l înconjura era mister de nepătruns. Poate că de veacuri nu mai călcase pe aici picior omenesc, poate că făcuse acum o descoperire care ar stârni vâlvă în lumea învăţaţilor, dar puţin îi păsa lui de asta. Nu avea alta dorinţă decât să ducă idolul în templul verde şi să-l aşeze la locul lui.

Şi iarăşi se opri la un colţ de stradă, ca şi când pe aici trebuia să apuce. Cum coti însă colţul, ramase uluit de ce văzu.

La vreo douăzeci de metri de el era un loc mare deschis, în mijlocul căruia se afla o clădire verde. Găsise deci ce căuta. Foarte ciudată era culoarea străvechiului templu. Verdele părea ca al bronzului şters de vreme, aşa cum se vede pe obiectele foarte vechi din acest metal.

Clădirea îşi păstrase minunata ei arhitectură şi nimic din ea nu se clintise. Poarta mare era deschisă de perete şi în lumina de amurg care domnea înăuntrul templului se zărea statuia uriaşa a unui Budha.

George reuşi în cele din urmă să se smulgă din uluiala lui şi păşi încet mai departe. Dar din ce se apropia, din ce mirarea îi sporea, căci baga de seamă că întreaga clădire a templului era din bronz şi numai timpul îi dăduse culoarea aceasta verzuie. De câtă muncă va fi fost nevoie pentru a înfăptui o astfel de operă şi cat de bogata trebuie să fi fost ţara aceasta ca să

plătească preţiosul metal şi să hrănească lucrătorii care ridicase templul!

Tânărul grăbi pasul, mânat parcă de micul idol pe care îl ţinea în mâna întinsă. Când fu însă la vreo şase metri de poartă, se opri o clipă speriat în loc; văzu ieşind pe poarta templului doi tigri uriaşi, care se făcură nevăzuţi apoi după colţul unei străzi. Să fi simţit fiarele apropierea idolului? Altminteri pentru ce ar fi fugit atât de repede şi atât de înspăimântate?

Se uită cu sfială la mica statuie pe care o ţinea în mână. Avea ea oare o putere atât de mare încât generaţie după generaţie de pustnici o păziseră cu atâta sfinţenie în inima codrului?

Porni hotărât spre templu şi păşi înăuntru. I se păru că încăperea se luminează deodată imediat ce intră el cu mica statuie. Până şi ochii mari roşii ai lui Budha, făcuţi tot din rubine, luceau într-un foc mai viu decât lucesc de obicei aceste pietre preţioase.

Ca împins de o putere nevăzută se apropiă de statuia enormă şi puse cu teamă idolul pe soclul de sub picioarele ei. Mai târziu, când povesti tatălui său întâmplarea, susţinu cu tărie că chipul marelui zeu îi zâmbise cu prietenie.

Ieşi apoi pe deplin liniştit din templu. Să fi fost aici cele mai mari comori din lume nu s-ar îi atins de ele, atât de mult îl uimeau minunile pe care le văzuse în acest oraş al morţii.

După ce se îndepărtă o bună bucată de drum de templu, băgă de scamă cu spaimă că îşi lăsase acolo toiagul de bronz care îl ocrotise până atunci de şerpi. Ar fi vrut să se întoarcă să-l ia, dar parcă îl oprea ceva. Şi-apoi nici nu mai era nevoie, caci nu îi mai era de fel frica de şerpi, desi ştia bine ca va mai întâlni încă mulţi în oraşul pustiit. Nici nu se gândea măcar să-şi scoată revolverul de la brâu şi nu se feri să păşească chiar pe lângă zidurile caselor. Şi lucru ciudat: nu mai întâlni o cobra în drumul lui. Fu bucuros când ajunse în afara hotarelor oraşului blestemat şi văzu jungla în care îl aşteptau camarazii.

Îşi iuţi pasul şi răsuflă uşurat când tatăl său îi ieşi în întâmpinare.

— Vai, George, ce frică mi-a fost să nu ţi se fi întâmplat ceva! îi zise căpitanul. Am văzut nişte tigri ieşind în fugă dintre ruine şi luând-o la goana în junglă. Te-ai întâlnit şi tu cu ei?

— Şi cu tigri şi cu şerpi câţi vrei şi nu vrei, răspunse el. Să plecăm repede, o să vă povestesc pe drum. Mi-am îndeplinit însărcinarea şi Mahonjo va putea dormi liniştit somnul lui de veci.

V
O NOUĂ MINUNE

CAMARAZII SE ÎNTOARSERĂ pe calea pe care veniseră. George mergea iarăşi în frunte, dar părea pierdut în gânduri. Impresia celor văzute în oraşul mort nu-l părăsea şi avea presimţirea că nu se sfârşise încă, ci îi mai aşteptau minuni şi mai mari.

Povesti aproape în şoaptă tatălui său, care păşea lângă el, peripeţiile prin care trecuse. Doctorul Bertram le asculta şi ei cu mare încordare.

— Doamne, de aş avea şi eu prilejul să văd templul acela de bronz! zise el după ce tânărul sfârşi. De ce n-ai luat cu tine toiagul, George? Aflam poate prin el când a fost clădit oraşul acesta misterios.

— Îi voi fi pus, ca mânat de o putere nevăzută, pe soclul de piatră, răspunse George. Nu m-aş fi întors însă pentru nimic în lume să-l iau. O să vi se pară ciudat când vă voi spune, dar parcă nu mai aveam voinţa mea proprie cât timp am stat în oraşul acela cu adevărat vrăjit.

— Da, da, să nu-şi bată nimeni joc de tainele Indiei, zise doctorul, grav. Tăgăduiască savanţii cât or pofti existenţa lor, eu însă am văzut cu ochii mei lucruri pe care nu mi le-aş putea lămuri de aş trăi o mie de ani. Nu mă îndoiesc nici o clipă că asupra acestui oraş pluteşte un blestem şi după cele povestite de George. Nu ne e îngăduit să luăm lucrurile în râs.

— Doctorul are dreptate, recunoscu George, nu ştiu de ce, dar blestemul ăsta nu-mi iese din minte. Nu m-aş fi mirat de fel ca să-mi iasă înainte pe când cutreieram oraşul, un preot bătrân de când lumea, care vieţuieşte acolo de veacuri. A, uite ca ajungem la locul unde am îngropat pe pustnic. Uf, de ne-am vedea trecuţi mai repede!

Căpitanul clătină capul auzind cuvintele acestea ale lui George, dar râse, căci şi el se simţea oarecum stăpânit de puterea aceea misterioasă care părea să învăluie întreg ţinutul acesta.

Deodată George, care o luase la picior şi apucă după o cotitură, se dădu înapoi împleticindu-se şi întinse mâinile înainte, ca în apărarea lui caci, chiar în mijlocul potecii era… bătrânul Mahonjo, pe care îl îngropaseră ei cu un ceas în urma. Îşi aruncă ochii la mormânt şi văzuse pământul răvăşit.

Şi mai uluitor însă erau nişte întipărituri enorme de labe care păreau să fie ale unui tigru. Tânărul înţelese că fiara dezgropase pe bătrân.

Când întoarse privirea iar spre moşneag, acesta zâmbi şi zise:

— Da, *Sahib,* unul din tigrii mei m-a scos din mormânt după ce m-am deşteptat şi m-am întors pe pământ. Te-am însoţit pe tot timpul drumului. Nu mi-a fost îngăduit să mă întorc pana ce n-ai pus tu chipul zeului nostru în vechiul templu. *Sahib,* îţi mulţumesc că ai ridicat blestemul. Află însă că, acum viaţa ţi-e în primejdie. Un tigru şi o cobra care te duşmănesc trăiesc încă; fereşte-te de ei căci sunt răi şi cunosc multe vicleşuguri. Ţine inelul acesta, din el vei afla când primejdia e aproape. Uită-te des la el; când vei vedea piatra tulburându-se, fii cu băgare de seama.

Cu aceste cuvinte Mahonjo întinse lut George un inel de aur din vechime, împodobit cu o piatră mare de rubin.

Ca în vis tânărul ridică mâna; în clipa următoare inelul se şi afla pe degetul său. Adineauri i se păruse că îi va fi mult prea mare, acum văzu însă că veriga se lipise de carne ca şi când ar fi crescut cu el.

— *Sahib,* îţi mulţumesc încă odată, zise bătrânul, cu glas adânc şi cald. Eşti bun şi viteaz, vei trece şi peste cele din urmă primejdii care te ameninţă.

Şi, până a apuca George să-i răspundă, pustnicul se întoarse şi pieri într-o tufă deasă. Apoi – tânărul holbă şi mai mult ochii – văzu un tigru uriaş care răsărise ca din pământ, pornind după bătrân.

George clătină uluit capul, se uită îndărăt şi îşi văzu camarazii tot atât de uluiţi ca şi el.

— Aş zice că a fost o nălucire dacă n-aş vedea groapa goală şi inelul ăsta de pe deget, zise cu glas sugrumat tânărul. Tată, ai auzit ce-a spus? Şi dumneata, doctore, ce părere ai despre întâmplarea asta?

— Nu pricep… murmură căpitanul.

Doctorul, însă, răspunse grav:

— Am fost de faţă odată la dezgroparea unui fachir care fusese înmormântat cu câteva luni în urmă. O înşelăciune era cu neputinţă, căci mormântul era păzit cu străşnicie zi şi noapte. Fachirul nu se schimbase la faţă în timpul ăsta de fel. Mahonjo spunea că te-a însoţit, adică cu gândul, sau, mai bine zis *eul* său spiritual. Corpul pe care l-am îngropat noi era mort de-a binelea – as putea să jur pe orice. Da, da, astea sunt taine pe care noi nu le putem înţelege, ba nici măcar bănui. Acum însă te sfătuiesc să fii cu băgare de seamă, dragul meu, prevenirea bătrânului era foarte serioasă. Vorbea despre un tigru şi o cobra, aşa că tocmai aceste doua dihănii vor fi păcătuit într-o altă viaţă prin cine ştie ce nelegiuire.

— S-ar putea crede că în de sălăşluiesc sufletele oamenilor care au prăpădit cândva oraşul, adăugă căpitanul. Indienii cred doar cu tărie în metempsihoză[1].

— Asta vroiam şi eu să spun, exclamă doctorul. Dar hai nu ne mai pierdem timpul şi să plecam mai repede. Cu cât ne vom depărta mai curând de aceste locuri, cu atât vom feri pe George de primejdiile care îl ameninţă.

George mai aruncă o privire, întâi la groapa goala, apoi la tufişul în care pierise bătrânul cu grozavul său însoţitor, pe urmă porni în grabă mai departe. Peripeţiile prin care trecuse în oraşul mort întreceau pe toate câte le întâmpinase pana acum şi nu se dezmeticise încă bine.

În drum se uita din când în când la piatra inelului şi răsufla uşurat când vedea că rubinul nu-şi pierduse încă luciul. Atât de mult era sub vraja vechilor taine, încât începuse să creaşi de-a-binelea în ele.

Peste vreo două ceasuri avea să se lase întunericul. După ce mica lor ceată merse o jumătate de ceas pe potecă, Farrow zise:

— Sper ca George a ieşit în sfârşit din raza primejdiei. Trebuie să ne căutăm acum un loc de popas pentru noapte. Fireşte că vom fi şi de aci înainte cu băgare de seamă, deşi nu-mi vine să cred că o cobra îl va urmări atât de departe, dar de, nu se ştie! Am văzut atâtea în timpul din urmă, încât nimic nu ţi se mai pare cu neputinţă.

— Şi nici nu m-aş mira să se adeverească vorbele bătrânului sihastru. De aceea trebuie să fim cu ochii în patru la noapte, căci nu ne-am depărtat îndeajuns de oraşul blestemat. Dar lasă, unui tigru şi unui şarpe Ie vine George repede de hac. Altfel ar fi dacă am avea de-a face cu o droaie de astfel de animale drăgălaşe.

Tot mergând se pomeniră într-un mic luminiş, în mijlocul căruia era un copac de bael singuratec, foarte potrivit pentru un popas de noapte. La stânga curgea un pârâiaş cu apă limpede.

George se apropiă voios de copac şi din întâmplare îşi aruncă ochii ia inel, căci simţise o arsură la deget.

Se înspăimântă însă văzând cu luciul rubinului se tulburase, ca şi când s-ar fi aşezat pe el o ceaţă.

Tânărul smuci repede revolverul din brâu şi privi în juru-i. Camarazii se opriră de asemenea şi puseră mâna pe arme. Nu se vedea însă nimic, totuşi George ştia bine că îi pândeşte o primejdie.

— Ce s-a întâmplat? îi şopti căpitanul în ureche.

George ridică numai mâna şi îi arătă inelul. Doctorul văzu şi el îndată ciudata schimbare a rubinului şi murmuri:

— Acum mai că îmi vine şi mie să cred într-o minune. Nici nu mi-aş fi închipuit că e cu putinţă, desi auzisem de astfel de pietre ciudate. Dar de unde vine primejdia? Dindărătul nostru,

probabil, acolo unde pândesc Petre şi Kard. Să înaintăm totuşi spre copac, uită-te însă mereu la inel, George!

Acesta mai făcu un pas, se opri apoi în loc, deoarece rubinul se făcuse aproape alb. Se dădu repede înapoi şi piatra se mai colora niţel.

— Primejdia e colo în copac, zise cu hotărâre George. Să-l înconjurăm cu băgare de seama, la o oarecare depărtare, ca să avem timp să tragem daca s-ar ivi tigrul.

— S-ar putea să fie şi cobra care pândeşte într-o gaura! îşi dădu cu părerea doctorul. În orice caz, nu mai încape îndoială că acolo e primejdia şi vom şti s-o preîntâmpinăm.

Ocoliră cu băgare de seamă copacul. Nu se vedea nimic, dar George susţinea cu tărie că aici trebuie să fie ascuns unul din duşmanii lui pomeniţi de pustnic, căci de câte ori se apropia de copac, rubinul inelului se turbura mai tare.

— Fără doar şi poate e cobra, fiindcă un tigru nu se poate ascunde în pământ, zise în cele din urma tânărul. Dar lasă, cu un şarpe isprăvesc mai repede. Voi fiţi cu ochii-n patru ca să nu ne atace pe la spate tigrul, în vreme ce eu mă voi apropia de copac.

— N-ar fi bine să mă duc eu întâi? propuse Petre. Cu mine n-are nimic şi poate că o să se arate.

— Nu, Petre, nu îngădui să iei asupra ta primejdia. Tu vezi să nu se furişeze în vremea asta tigrul şi să ne sară în spate. Acum mă duc. Cred ca mă pot bizui pe revolverul meu.

De întâmplat trebuia să se întâmple ceva; e drept ca Farrow se şi gândise să evite, pur şi simplu, terenul primejdios şi să meargă mai departe, dar locul de tabără era aici foarte bun şi afara de asta primejdia va continua să dăinuiască. Astfel se mulţumi să rămână îndărătul lui George şi să iscodească daca nu se arata vreun semn suspect.

Iarba în jurul uriaşului copac era destul de înaltă, aşa că se putea foarte bine piti în ea un şarpe fără ca ochiul cel mai ager să-l zărească, pe când târâtoarei îi era lesne să muşte de picior pe cine s-ar apropia.

George înaintă până la doi metri de trunchiul capacului. Se uită cu încordare la iarbă, gata să tragă îndată ce ar vedea vreo mişcare. Rubinul se făcuse alb de tot, semn că primejdia era chiar acolo.

Deodată George avu presimţirea că ea vine de sus. Fără să-şi dea seamă de ce, sări în lături şi privi la craca cea mai de jos.

Văzu acum un odgon negricios care se descolăcea cu iuţeala fulgerului spre locul unde stătuse el. Era o cobra uriaşă ai cărei cap scârbos ţâşnea înfuriat spre apropiata ei victimă.

Dar George o luă înainte. Două împuşcături detunară una după alta şi trupul uriaş al şarpelui căzu cu o bufnitură în iarba

înaltă. Se mai zvârcoli niţel, capul sfărâmat de gloanţe se mişcă de câteva ori ca şi când şi-ar fi căutat în juru-i duşmanul, apoi rămase ţeapăn.

— Ei drace! Altă drăcovenie! Tocmai cobrele nu se caţără atât de sus, zise, minunându-se, doctorul. Mare noroc ai avut, George! Dar cum ai băgat de seamă că şarpele e deasupra capului dumitale?

— Am avut deodată simţământul că de acolo pândeşte primejdia şi am sărit în lături. Parca mă îndemna ceva s-o fac.

— Atunci nu mai am nimic de zis. E într-adevăr peste înţelegerea omenească. Pari însă să fi ocrotit de o putere nevăzută, băiete şi acum nu mă mai tem nici de tigru. Ce-ar fi să jupuim pielea şarpelui? E foarte frumoasă şi…

— Nu, nu, îl curmă vorba tânărul. Ar fi o amintire neplăcută pentru mine. Mal bine să-l târâm colo în tufiş şi să-l îngropăm.

Petre apucă şarpele de coadă şi-l trase după el. Camarazii îl urmau cu armele pregătite, în vreme ce George privea din când în când inelul, a cărui piatră strălucea iar într-un roşu foarte aprins.

După ce îngropară şarpele, se apucară să-şi întocmească lagărul pentru noapte. Mai întâi adunară vreascuri din belşug, căci căpitanul dăduse ordinul să se facă un foc mare care să nu se stingă până la ziuă.

Ridicară şi o colibă de verdeaţă în care presărară pe jos muşchi şi frunze pentru culcuş.

După ce camarazii cinară, se aşezară cu toţii în jurul focului Se rânduiseră străjile, dar deocamdată nu se gândea încă nimeni la culcare.

Deşi nu vroiau să mărturisească, fiecare aştepta să se ivească tigrul. Lui George fi căzuse la sorţi veghea de la miezul nopţii.

După vreun ceas, camarazilor li se făcu însă somn şi, în afară de doctor care avea întâia veghe, toţi se întinseră pe muşchiul din colibă ca să doarmă.

Când George fu trezit de Kard, îl întrebă:

— S-a întâmplat ceva neobişnuit? Aţi auzit ceva ce v-ar fi dat de bănuit că tigrul ar fi pe aproape?

— Nu, domnule George. Linişte şi pace. Numai de ar fi aşa până la ziuă…

— Ba eu aş vrea să se sfârşească odată, abia atunci vom putea răsufla în voie. Noapte bună, camarade.

— Mulţumesc, domnule George, dar eu zicea e mai bine să veghez cu dumneata.

— Nu, nu, nu se poate, toţi aveţi nevoie de odihnă. O să văd eu ce e de făcut când va veni tigrul.

Fără să-şi dea seamă se uită la inel, dar piatra era limpede şi sclipea în bătaia focului. Era liniştit.

Când Kard intră în colibă, Petre uriaşul îi şopti:

— O să veghez şi eu, fiindcă mă tem să nu i se întâmple ceva lui domnul George ai nostru. Cine dracu ni l-a scos şi pe pustnicul ăla în cale?

— Bine, stau şi eu treaz, răspunse Kard. Nu strică să fim doi.

— Mi-am făcut aici printre crăci o spărtură ca să pot vedea spre luminiş. Fă-ţi şi tu una în partea cealaltă şi cum s-o arăta ceva, nu mai şovăi şi trage!

— Ba bine că nu! Să poftească numai tigrul în bătaia puştii mele şi las' pe mine!

George însă era liniştit. Se uita din când în când la rubin şi îi vedea sclipind.

Trecuse vreo jumătate de ceas, când, deodată, tânărul simţi că îl cuprinde un neastâmpăr ciudat. Îşi aruncă ochii ia inel. Luciul pietrei începuse să se tulbure.

Aşa dar tigrul era pe aproape. De unde era putea privi bine în luminiş, numai coliba îi oprea o parte din vedere. Simţea că de acolo va veni primejdia. Oare ce ar fi să-şi deştepte camarazii?

Ba nu, trebuie să sfârşească singur cu fiara, doar cu el avea ea ce avea. Se sculă binişor de jos, se uită încă odată la rubin care se albise de tot, apoi se dădu mai încolo ca să privească în spatele colibei. Nu zări însă nimic. Şi totuşi simţea că fiara va năvăli din clipă în clipă.

Îl cuprinse parcă teama. Deşi iarba era destui de-năltuţă, ar fi trebuit să vadă trupul puternic strecurându-se prin ea. Doar dacă nu s-o fi furişând în umbra colibei…

George nu ştia că Petre, credinciosul său camarad, veghea acolo, altminteri ar fi fost mai liniştit.

Tocmai vroia să se întoarcă lângă foc, când se auzi o împuşcătură. Recunoscu detunătura armei lui Petre. Înţelese că uriaşul pândea din colibă şi zărise tigrul.

În clipa următoare un răget înfiorător sfâşie tăcerea nopţii şi un tigru uriaş se ridică din iarbă, pregătindu-se de săritură.

Detună iar o împuşcătură de a lui Petre.

George ridicase însă şi el arma şi trase de două ori în fiară, din zbor.

Tigrul căzu cu o bufnitură lângă el, răgi odată, apoi George simţi o lovitură de labă peste braţul său drept, care îl făcu să se rostogolească la câţiva metri în iarbă.

Din fericire, nu scăpase puşca din mână şi deşi braţul îl durea grozav, ridică arma să mai descarce un glonţ. Înţelese

însă din răgetul fiarei că nu mai e nevoie, căci fusese rănită de moarte.

Răsuflând uşurat, George se apropiă. Ceilalţi, treziţi din somn, alergară şi ei.

— Mărturisesc că n-am simţit tigrul venind, zise el strângând mâna uriaşului. Petre, m-ai scăpat şi de data asta de la moarte.

— Nici eu nu l-am văzut decât când a ridicat capul şi se zgâia la dumneata, răspunse credinciosul camarad. Nu pricep cum s-a putut furişa aşa, pe nesimţite…

— În partea asta a luminişului sunt câteva gropi, s-o fi ascuns în vreuna din ele, zise doctorul. Dar ia să vedem braţul, George! Lovitura a fost destul de puternică şi mă tem să nu te fi rănit serios.

După o scurtă examinare a braţului, doctorul făcu, uluit:

— Dar nu văd nici o rană… Nici măcar cea mai mică zgârietură. Mare noroc ai avut, drept să-ţi spun. Mă aşteptam să-ţi fi sfâşiat bucăţi întregi de carne.

— Voi fi avut noroc, dar am fost şi ocrotit de nu ştiu ce putere dumnezeiască, răspunse cu glas coborât tânărul. Acum haidem să îngropăm tigrul. Abia pe urmă o să fim mai liniştiţi. Vă spun sincer că în tot timpul mă stăpânea un sentiment ciudat. Salvarea mea o datorez însă inelului care… A, dar asta ce-o mai fi?

Voise să se uite cu recunoştinţa la inel, dar acesta dispăruse. Simţi chiar uşoare dureri în deget, ca şi când inelul i-ar fi fost smuls cu forţa.

— Nu-nţeleg… murmură George, uluit. De pierdut nu se putea să-l pierd, căci ţineam mâna încleştată pe patul puştii. Să-mi fi căzut când m-a izbit leul cu laba?

Kard se dădu atunci mai aproape şi zise, cam în şoaptă:

— Domnule George, am văzut o sclipire roşie când te-a lovit tigrul. Nu pricepeam ce să fie, dar acum aş putea să jur că era inelul care a sărit taman în mijlocul focului.

— Lasă că e mai bine aşa, domnule George, asta era cu farmece, zău aşa, măcar că ţi-a fost de folos. Mie mi-ar fi fost frică să mă mai uit la inelul ăla…

— Ai dreptate, Petre, e mai bine aşa. Nu-mi iese din minte gândul că bătrânul Mahonjo mi l-a luat îndărăt prin mijlocirea tigrului, după ce inelul şi-a împlinit menirea.

— Haidem, camarazi! strigă căpitanul, voios. Să îngropăm leşul şi să ne vedem de drum. Aci se petrec lucruri care nu sunt pentru noi. Nouă ne trebuie aer şi soare, astfel de taine nu le poate pricepe mintea omenească. Puneţi mâna cu toţii, ca să isprăvim mai repede.

Îngropară leşul tigrului, apoi se culcară ca să doarmă până în zori de zi, când aveau să pornească mai departe, pentru a întâmpina alte aventuri.

Sfârşitul volumului: **PUSTNICUL.**

În numărul următor:

ZEUL DIN GORAKPUR.

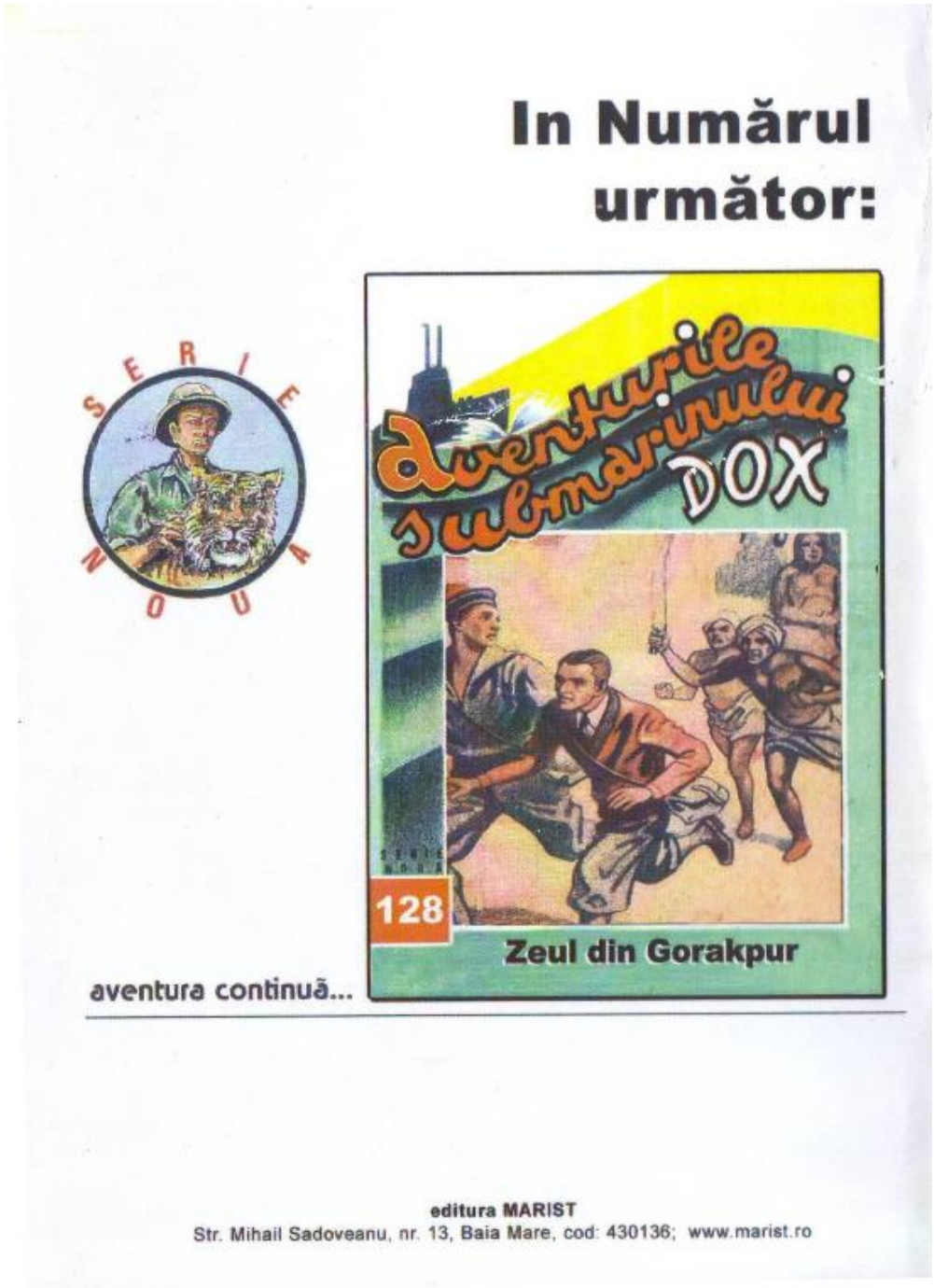

[1] Reîncarnarea sufletelor.

Table of Contents

[1]

Table of Contents

[1] 39